

Červen

Divadelní zpravodaj >>> 107. sezóna 2016/2017

PLNÍCÍ SE SNY PETRA BOROVCE

RASPUTIN OČIMA PETRA NOVOTNÉHO

ZÁBAVNÝ POŘAD BEZ NÁPOVĚDY SE LOUČÍ

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

I→H HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY →★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA

Červen

MĚSTSKÉ DIVADLO

ČTVRTEK	1.	17:00	ZÁVĚREČNÝ TANEČNÍ KONCERT			
			V programu vystoupí žáci tanečního oboru ZUŠ Pardubice, Havlíčkova .			
		19:00	ZÁVĚREČNÝ TANEČNÍ KONCERT			
			V programu vystoupí žáci tanečního oboru ZUŠ Pardubice, Havlíčkova a tanečního souboru Konsonance (III. jednání Labutího jezera P. I. Čajkovského).			
PÁTEK	2.	16:30	HPM DANCE STUDIO			
			Celovečerní taneční představení HPM Dance Studio Pardubice k 20. výročí založení skupiny. Choreografie jazz dance a modern dance vás provedou světem Pippi punčochaté, Sedmera krkavců i Ledového království. Chybět nebude ani současná tvorba hlavního souboru s názvem Tanec je náš život.			
		19:00	HPM DANCE STUDIO			
PONDĚLÍ	5.	16:30	ZÁVĚREČNÝ KONCERT tanečního oboru ZUŠ Pardubice – Polabiny			
		19:00	ZÁVĚREČNÝ KONCERT tanečního oboru ZUŠ Pardubice – Polabiny			
ÚTERÝ	6.	19:00	KISS ME, KATE	KONEC 21:40	9. REPRÍZA	F
STŘEDA	7.	10:00	TŘÍKRÁT ŽIVOT	KONEC 12:10	11. REPRÍZA	D
		18:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA	KONEC 19:30	5. REPRÍZA	X
ČTVRTEK	8.	17:00	BÍLÁ NEMOC	KONEC 19:35	25. REPRÍZA	L
PÁTEK	9.	17:00	BETA TANČÍ			
			Závěrečný pořad Tanečního centra BETA při DDM BETA Pardubice.			
		19:00	BETA TANČÍ			
NEDĚLE	11.	14:00	DĚTSKÝ DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ			🔗 str. 23
ÚTERÝ	13.	17:30	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 19:30	18. REPRÍZA	S
STŘEDA	14.	17:30	KONEC MASOPUSTU	KONEC 19:55	26. REPRÍZA	J

ČTVRTEK	15.	18:00	BÍLÁ NEMOC	KONEC 20:35	26. REPRIŽA	Z
PÁTEK	16.	19:00	BESÍDKA 2017	Kulturní Divadlo Sklep se svým stále stejným, přesto však vždy jiným představením.		
STŘEDA	21.	18:00	KONEC MASOPUSTU	DERNIÉRA	KONEC 20:25	27. REPRIŽA N
ČTVRTEK	22.	19:00	TŘÍKRÁT ŽIVOT		KONEC 21:10	12. REPRIŽA K
PÁTEK	23.	10:00	RASPUTIN	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA		VG
		19:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA	KONEC 20:30	6. REPRIŽA	H
SOBOTA	24.	19:00	RASPUTIN		I. PREMIÉRA	P1
NEDĚLE	25.	19:00	RASPUTIN		II. PREMIÉRA	P2
ÚTERÝ	27.	8:30	D. Spanlangová – P. Sýkora – P. Vašíček			ŠK
			POHÁDKY OVČÍ BABIČKY			
		10:30	POHÁDKY OVČÍ BABIČKY			ŠK
		19:00	RASPUTIN		3. REPRIŽA	A
STŘEDA	28.	10:00	OTHELLO	KONEC 12:30	20. REPRIŽA	ŠK
		19:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA	KONEC 20:30	7. REPRIŽA	B
ČTVRTEK	29.	10:00	KISS ME, KATE	KONEC 12:40	10. REPRIŽA	ŠK
		19:00	RASPUTIN		4. REPRIŽA	C

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ	5.	19:00	BEZ NÁPOVĚDY	🔗 str. 16–17		
Zábavný diskusní pořad J. Uherové plný vzpomínání, veselých historek, hudby i kulinářských dobrot, který tentokrát blíže představí J. Musíla, J. Pejchala a R. Žáka .						
ÚTERÝ	6.	9:00	TISÍCE LET HUDBY	↔	KONEC 9:50	15. REPRIŽA ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY	↔	KONEC 11:20	16. REPRIŽA ŠK
STŘEDA	7.	10:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY		KONEC 12:45	142. REPRIŽA ŠK
ÚTERÝ	13.	19:00	ŽIVÝ OBRAZ		KONEC 21:10	17. REPRIŽA B1
ČTVRTEK	15.	19:00	SEXY PRÁDLO	↔	KONEC 19:00	34. REPRIŽA
ÚTERÝ	20.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL		KONEC 20:40	25. REPRIŽA F2
STŘEDA	28.	10:00	NORMÁLNÍ DEBIL		KONEC 11:40	26. REPRIŽA ŠK

KUNĚTICKÁ HORA

ČTVRTEK	1.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 23:00	47. REPRÍZA	
PÁTEK	2.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 23:00	48. REPRÍZA	
SOBOTA	3.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	DERNIÉRA KONEC 23:00	49. REPRÍZA	
PÁTEK	9.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	30. REPRÍZA	G
SOBOTA	10.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	31. REPRÍZA	
PÁTEK	16.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	32. REPRÍZA	
SOBOTA	17.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	33. REPRÍZA	
NEDĚLE	18.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	34. REPRÍZA	
ÚTERÝ	20.	20:00	BUTY			
			Koncert populární kapely, která mísí množství hudebních stylů (rock, folk, folklor různých etnik, country, jazz reggae a další) s nápaditými a vtipnými texty.			
STŘEDA	21.	20:00	JAVORY			
			Koncert oblíbeného hudebního uskupení sourozenců H. a P. Ulrychových.			
SOBOTA	24.	16:00	J. Galinová – J. Turek / ZAČAROVANÝ LES			
			Pohádka o jednom kdysi krásném lese, který se díky lidem mění na ošklivý a nevládný. Naštěstí jsou tu ale zvířátka a ta si svůj les vzít nedají! Zvlášť když jim v tom pomáhají dva pohádkoví draci! Režie L. Lavičková a J. Galin. Docela velké divadlo, Litvínov			
PÁTEK	30.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	35. REPRÍZA	

VČD V ČERVENCI NA KUNĚTICKÉ HOŘE

SOBOTA	1.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	36. REPRÍZA
NEDĚLE	2.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	37. REPRÍZA
STŘEDA	5.	20:30	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 22:45	38. REPRÍZA

VČD V ČERVENCI NA ZÁJEZDECH

PONDĚLÍ	3.	19:30	BÍLÁ NEMOC	RYCHNOV NAD KNĚŽNOU (FESTIVAL POLÁČKOVO LÉTO)
ÚTERÝ	4.	19:30	JEPTIŠKY	RYCHNOV NAD KNĚŽNOU (FESTIVAL POLÁČKOVO LÉTO)

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRA:

P. Abraham / RASPUTIN

🔗 str. 6–9

Příběh ruského mystika, ambiciózního muže, jenž toužil po slávě a uznání. Chtěl ovládnout svůj osud, ten se však obrátil proti němu. Víc než polovina Rasputinova života je zahalena temnotou a jeho smrt se stala legendou. Vydejme se společně na dvůr cara Mikuláše II. a pokusme se ten závoj tajemství alespoň částečně poodhrnout... V titulní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

DÁLE HRAJEME:

M. Sperr / LOVECKÉ SCÉNY 🔗 str. 10–14 Z DOLNÍHO BAVORSKA

Hra o jinakosti a xenofobii v nás. Abram nechce nikomu ublížit, chce jen žít – pouze je homosexuál! Proč to někomu vadí? V hlavní roli P. Borovec. Režie F. Nuckolls.

M. Riml / SEXY PRÁDLO

Laskavá komedie o manželství. Jak oživit pětadvacetileté soužití Alice a Henryho? Hrají R. Chvalová a A. Postler. Režie A. Doležal.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE 🔗 str. 24

Tajemný pohádkový příběh o dobru, zlu a zázraku lásky s hudbou a písněmi zpěváka M. Hruzy. V titulních rolích V. Macková a J. Láska. Režie P. Novotný.

J. Brdečka – J. Rychlík – V. Hála 🔗 str. 24 LIMONÁDOVÝ JOE

Česká hudební parodie westernů z Divokého západu. I u nás má Limonádový Joe přesnou mušku, zářivý úsměv a krásný hlas tenora. V titulní roli J. Pejchal. Režie M. Schejbal.

B. a S. Spewackovi – C. Porter KISS ME, KATE

Láska, vášně a humor v rytmu swingu v americkém komediálním muzikálu, jehož děj se odehrává v provinčním divadle v Baltimoru 40. let minulého století. V hlavních rolích P. Janečková a M. Němec. Režie K. Dušková.

M. Forman – J. Papoušek – I. Passer V. Morávek / HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Nelítostná komedie líčící peripetie nepovedeného hasičského bálu... Hrají J. Kalužný, J. Musil, M. Mejzlík, M. Němec a další. Režie P. Novotný.

W. Shakespeare / OTHELLO

Strhující příběh vášně, ve kterém dáblenské intriky udělají z čestného člověka vraha milované ženy. V hlavních rolích M. Němec, V. Macková a L. Špíner. Režie P. Kracik.

Y. Reza / TŘIKRÁT ŽIVOT

Tři podoby jednoho zpackaného večera dvou manželských párů. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, J. Kalužný a J. Pejchal. Režie M. Schejbal.

J. Topol / KONEC MASOPUSTU 🔗 str. 14

Básnické drama z doby dokončování kolektivizace vesnic. Poslední, kdo vzdoruje, je rolník Král. Nejde však jen o něj, ale o tradiční hodnoty jako takové! V hlavních rolích M. Mejzlík, M. Němec, P. Borovec, J. Ondrušková, J. Pejchal a masopustní maškary. Režie B. Rychlík.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu v retro-komedii plné nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, J. Ondrušková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

K. Čapek / BÍLÁ NEMOC

Varování před hrozbou války i námi samotnými. Na zemi vládne touha po válce, zemi však sužuje i prudce nakažlivá bílá nemoc. Léč objeví doktor Galén, který ho ale odmítá vydat všem, pokud se nepřičiní o konec válečných plánů... V hlavních rolích M. Němec, T. Lněnička, M. Mejzlík a R. Žák. Režie M. Tyc.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec. Režie P. Novotný.

M. von Mayenburg / ŽIVÝ OBRAZ

Jedovatá groteska o přepracovaném manželském páru, jehož problémy má vyřešit angažmá uklízečky. Hrají P. Janečková, L. Špíner, J. Ondrušková, P. Borovec a O. Kraus j. h. Režie D. Šiktanc.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY aneb OD PRAVĚKU K RENESANCI

Projděte se s námi pestrým a lákavým světem hudby! Vašimi hravými průvodci budou spolu s muzikanty J. Ondrušková a M. Mejzlík. Režie M. Čechová.

TAJEMSTVÍM OPŘEDENÝ RASPUTIN

P. NOVOTNÝ NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE RASPUTINA, FOTO J. SEJKORA

Už před nějakou dobou přišel režisér PETR NOVOTNÝ s myšlenkou, že by rád inscenoval hru o Rasputinovi. Pravdou je, že žádný relevantní dramatický text není k dispozici, a proto bylo logické, že si ho Petr napíše sám. Koneckonců, není to jeho první text, pod kterým je podepsán, vzpomeňme například Čachtickou paní, Zvoníka Matky Boží či inscenační úpravy několika her. Píše pod uměleckým pseudonymem Petr Abraham, toto jméno si určitě vybaví spousta diváků. Zhruba v polovině podzimu přinesl režisér první verzi hry, na které jsme dlouho dramaturgicky pracovali, upravovali, ladili, pilovali... Výsledný tvar počítá s velkým jevištním záběrem, kde bude účinkovat téměř celý umělecký soubor, včetně mnoha hostů a dětí – bude to takzvané „velké plátno“. A počítá také především s velkou postavou ruských dějin, Rasputinem, kterého ztvární Ladislav Spiner. Abychom čtenářům a divákům trochu přiblížili důvod a způsob inscenování tohoto tématu, během prvního týdne čtených zkoušek jsem si o tom všem povídala s režisérem...

Rasputin je legenda, velká postava novodobých ruských dějin, jehož moc zasahovala do politiky i společenského života. Čím tě zaujal natolik, že ses rozhodl napsat o něm hru?

To nejpodstatnější na mém vztahu k Rasputinovi je to, že jsem nevěděl, nebo nebyl schopen poznat z toho, co jsem se o něm dozvídal, kdo to ve skutečnosti byl. Velmi mě vzrušovalo, že o něm existuje

spousta dokumentačního materiálu, že je to reálná historická postava a že mám šanci ho rozklíčovat, otevřít pro sebe, abych se dozvěděl, kdo to doopravdy byl. Co měl v srdci a v hlavě. Ta téměř detektivní chuť takzvané „najít vraha“ v Rasputinovi je asi nejpřesnější motivace, proč jsem to chtěl napsat. Vlastně to ani nebylo nic konkrétního na Rasputinovi, spíš jeho tajemnost.

Jaké je hlavní téma hry? Je to vzestup a pád mystika Rasputina? Drama jeho rozporuplné osobnosti? Anebo konflikt s ruskou šlechtou či carskou rodinou?

Mě osobně jako téma zajímalo to, že někdo si sám vytvoří jakousi společenskou roli, ve které bude vystupovat, udělá všechno, aby jí

dostál, aby ji dokázal naplňovat tak, že ho celá společnost bude brát vážně a přijme ho v této roli. A pak moment, kdy Rasputin zjistí, že možná na tu roli není dostatečně vybaven osobností, že není dost zralý či moudrý. V tom je jeho tragédie. Rasputina zabila jeho vlastní povaha, jeho neschopnost a nezralost. Što procent jeho povahy se věnovalo tomu, aby naplnil svou roli. Byl na to talentově vybaven, měl například jasnozřivé schopnosti – tedy uměl vstoupit do života jiných lidí a rozklíčovat, co je trápí, a pomoci jim radou. Dá se říct, s jistotou opatrností, že byl léčitelem. Ale vlastně se s takhle velkým talentem nedokázal vyrovnat.

Napsal jsi hru, není to dramatizace žádného literárního díla, přesto ti některá z nich slouží jako inspirace. Které knihy to byly?

Těch vstupů bylo tolik, že si je všechny ani nepamatuji. Viděl jsem dokumentární filmy a také existuje hodně uměleckých zpracování. Četl jsem spoustu materiálů, ale dvě díla byla mnou nejčastěji používána a také jsem jim nejvíce věřil. Jedna byla kniha Rasputin od Michela De Endena a pak Poslední carevna od Grega Kinga. Tato díla mi byla nejblíže. Nejzábavnější na celé té věci je, že informací o Rasputinovi je neuvěřitelně moc. A odporují si. Takže člověk pořád musí poměřovat míru pravděpodobnosti jejich věrohodnosti, tedy co je možná pravda, a co ne. Téměř všichni, kteří se stali účastníky tohoto příběhu, napsali paměti, dokonce opakovaně, a přitom si vzájemně odporovali.

Nakolik jsou informace o životě Rasputina, které se divák v naší hře dozví, věrohodné, pravdivé a kolik z toho je umělecká licence?

Za všemi informacemi si stojím, protože jsem se je dověděl, dočetl jako svědectví někoho. Někde jsem spojoval motivy, jindy několik postav do jedné, ale jsou to

reálné skutečné postavy. Někdy jsem událost, která nastala, ale dověděl jsem se jenom výsledek, musel zrekonstruovat. V tomto smyslu to je autorská licence. A nakonec jsem tomu musel dát jevištní tvar, tedy že jsem příběh převyprávěl v souvislostech, tak jak se divadelně má; v průběhu dvou a půl hodiny musí nastat zápletky, kolize, katarze a tak dále. Umělecky jsem zorganizoval materiál v dramatickém čase.

Rasputin byl mystik? Co přesně to znamená?

Mysticismus sám o sobě má nejasné hranice, proto říkat přesné definice je obtížné. Já si mysticismus vysvětluji jako snahu člověka o přímé setkání s Bohem. O setkání, které není zprostředkováno ani církví, dokonce ani svatými texty, třeba Bibli. Je zprostředkováno přímou životní zkušeností člověka, který se v určité chvíli setkává přímo s Bohem, a silně ho to ovlivní. V tomto ohledu je Rasputinův mysticismus jednoznačný. Vyhnul se jakýmkoliv církvím, nebyl mnichem, nevstoupil do žádného řádu, nicméně značnou část svého života se poctivě, podle mého názoru, snažil najít v sobě to místo, které přímo komunikuje s Boží milostí. Je pro nás velká otázka, do jaké míry se mu to povedlo, já se obávám, že příliš ne.

Hodně se mluví o jeho léčitelských schopnostech, v naší hře budeme svědky dvou takových případů. Jedním z nich je i pomoc při nemoci carského následníka trůnu, mladého Alexeje, který trpí nevléčitelnou nemocí. Uzdravil ho?

Ne, neuzdravil a dokonce se o to podle všeho ani nepokoušel. To, co se povedlo Rasputinovi, je něco, čemu příliš nerozumíme. Byl svědkem záchvatu, který potkává hemofiliky po nějakém zranění, tedy když se vytvoří místo, které krvácí, vně či dovnitř. Podařilo se mu během deseti let toto masivní krvácení třikrát zastavit. Neznačená to tedy,

že byl carevič vyléčen, ale Rasputinovi se povedlo nemoc na delší dobu zastavit. Je mnoho svědků a dokladů, které tyto události potvrzují.

Kdybys se velmi lapidárně zeptala na to, jestli byl Rasputin podvodník nebo šarlatán, či čestný člověk, jaká bude tvoje odpověď?

Tuto otázku jsem si mnohokrát pokládal. Po tom všem, co jsem s Rasputinem prožil, jsem přesvědčen, že nikdy nepodváděl a nelhal o svých schopnostech. Na druhou stranu se mu mnohokrát stalo, že se o něco pokusil a nepovedlo se to, nevléčil, nedokázal pomoci. Mnohokrát říkal věci, které byly velmi vědecké a které se prokázaly. Vedle toho říkal věci, kde se evidentně mýlil, ale z jeho strany to nebyl podvod, byl o tom přesvědčen. Ke konci jeho života se mu přihodilo, že se celý psychicky rozložil, protože zklamal. Neunesl roli, kterou si sám vytvořil a které věnoval celý svůj život. Rasputin byl zavražděn, ale řekl bych, že po té smrti už vlastně toužil. →

G. J. RASPUTIN

Byl ctnostný, mravný?

Jak v čem. Když se rozhodl, že se stane svatým mužem, že se dá na poutnickou dráhu, tak tomu obětoval spoustu věcí – třeba zcela přestal pít, stal se prakticky vegetariánem, praktikoval dlouhé půsty, omezoval se v požitcích. Dělal velké pouti, pěšky překonával obrovské vzdálenosti po velké šířce Rusi. To byly doklady jeho pevné vůle. Ve vztahu k ženám se však vůbec nechoval ctnostně. Jeho zájem o ně prý byl velký. Ale i v tomto ohledu je potřeba být relativně opatrný, protože jistě informace o něm říkají, že těch konkrétních žen zas nebylo tolik. Po celou dobu, co bydlel v Petrohradu, byl hlídán ruskou tajnou policií, která o něm denně psala hlášení, a ta se i dnes dají dohledat. Takže existuje dost přesný přehled o tom, kdo v jeho domě spal, s jakou ženou trávil čas, kam odešel. Tato svědectví vlastně vyvracejí jeho extrémní sexuální apetit, mluví se jenom asi o desítkách žen, které byly v jeho domě. Ale jako svatý muž se samozřejmě nechoval.

A nakonec – bude ho divák mít rád? Ne, nemyslím obdiv, ani touhu ho následovat, podobat se mu, což ani nejde, myslím jenom to, jestli mi bude tato postava hry sympatická?

Neumím to úplně přesně odhadnout, ale rád bych, protože já ho rád mám. Budu vyprávět příběh o člověku, kterého je mi upřímně líto. Zachvívá se mi srdce, když vidím, jak se propadá do pekel, jak se ke konci života začíná chovat manipulativně, sprostě. Je mi líto jeho obětí, ale i jeho. Ale divák by ho mohl mít rád, protože byl výjimečný, takových lidí nechoďlo po světě moc. V každém případě je příběh o něm vzrušující a zajímavý.

Myslím si, že inscenace může být zajímavá i po výtvarné stránce – dobově přesné kostýmy Romana Šolce budou v kontrastu s náznakovou, velmi moderní scénou Ivo Žídka, která nebude ilustrovat žádné prostředí, k jejich popisu si budeme muset pomoci jinými divadelními prostředky. V čem je to složitější a co tě na tom zajímá?

Na začátku práce jsem si musel jasně říct, jestli budu popisovat kulisy carského Ruska, přesněji Ruska od přelomu století až do první světové války a revolučního zmatku, anebo jestli mě zajímá vnitřek postavy Rasputina. Když jsem pochopil, že mě ty kulisy nezajímají zdaleka tolik jako život a příběh Rasputina, rozhodl jsem se, že na jevišti prostě žádné kulisy nebudou. Nechtěl jsem, aby překřičely jeho duši. Chtěl jsem, aby se diváci dívali hercům do očí.

Ondřej Soukup, kterého diváci znají jako skladatele filmové hudby (Kolja, Tmavomodrý svět, Nejasná zpráva o konci světa), muzikálů (Johanka z Arku) i hitů Lucie Bílé, píše pro nás originální hudbu. Zaujal ho náš Rasputin?

S Ondřejem se známe dlouhá léta a teď nedávno jsme spolu pracovali. Jednou přišel na zkoušku a řekl, že zjistil, že budu dělat Rasputina, a chtěl si přečíst text. Takže ta iniciativa vyšla od něj. Závíděl mi, že se můžu zabývat tématem, které ho také zajímá, tak jsem moc rád, že se na tom bude podílet.

Titulní roli jsi svěřil Ladislavu Špinerovi? Mají něco tyto dva lidé společného, je to role šitá Láďovi na tělo, nebo je to pro něj takzvaně „protiúkol“?

Pamatuju se, jak jsem jednou přinesl Petru Dohnalovi knihu o Rasputinovi, který tam byl na obrázku, a ptal jsem se, koho mu připomíná. A ředitel řekl, že Špina. Ano, Láďa má jistě fyzické rysy dost podobné našemu hrdinovi. Má z něj něco v očích. Ale druhá věc je, že Láďa má velmi blízko k nejednoznačným postavám, k těm, které mají hodně ploch. Je to součást jeho hereckého talentu, že těmto postavám rozumí a je schopen je na sto deset procent pročitat a prožít. Vzpomeňme například na Amadea.

Petře, jsme na začátku zkoušení, celá cesta k Rasputinovi nás jenom čeká. Přeju ti a ostatně i nám všem, kteří ji budou absolvovat s tebou, aby byla zajímavá, vzrušující, zábavná a abychom pro diváky vytvořili jedinečný zážitek!
ZLOM VAZ!

JaU

← PARDUBICKÝ RASPUTIN L. ŠPINEK
NA PRVNÍ ČTENÉ ZKOUŠCE INSCENACE,
FOTO J. SEJKORA

✓ SCÉNOGRAFICKÝ NÁVRH I. ŽÍDKA

SE SEZÓNÍM ABONMÁ VÁM NEUNIKNE ŽÁDNÉ NAŠE PŘEDSTAVENÍ!

V polovině května jsme zahájili obnovu abonentních vstupenek na příští divadelní sezonu 2017/2018 a nyní přichází čas prodeje neobnovených či uvolněných míst v předplatném, které vám zaručí, že uvidíte všechny námi nastudované tituly, navíc s výrazným cenovým zvýhodněním oproti jednotlivě kupovaným vstupenkám. **Od 19. června budeme nabízet premiérové předplatné a předplatné na veřejné generální zkoušky, od září juniorské abonentky a vysokoškolské abonmá skupiny V.**

Stávajícím premiérovým a generálovým abonentům připomínáme, že jejich místa budou rezervována již pouze do pátku 16. června. Juniorským předplatitelům místa držíme ještě do pátku 15. září a vysokoškolským až do pátku 29. září.

Ve 108. sezóně VČD vás čeká muzikálová komedie o velké lásce a zpívající masožravce **Kvítek z horroru** pod režijní taktovkou Petra Gazdika, svižná komedie **Z postele do postele** s podtitulem

Zmatky sobotní noci v režii Zdeňka Duška, podkrkonošské drama **Kalibův zločin** pod vedením režiséra Břetislava Rychlíka či milostný thriller **Až na věky**, který nastuduje režisér Radovan Lipus. Dále na Malé scéně nazkouší Michael Tarant koncertní hru o neuskutečněném setkání J. S. Bacha a G. F. Händela s názvem **Mohla to být hvězdná chvíle** a Marián Pecko na Kunětické hoře zhmoťní příběh pohádkové veselohry **Král jelenem**. Domácí režisér Petr Novotný bude inscenovat hru o Emě Destinové **Commedia finita**, kterou uvedeme na Malé scéně, a v Městském divadle **Tančírnu** podle slavného filmu, jež vás beze slov provede českými, respektive československými dějinami.

Vedle sezónních abonentních cyklů od nás můžete získat i populární **Kupónové předplatné**, které dává volnost při výběru titulů i termínů představení dle vlastního zájmu. Koupí tohoto abonmá získáte osm kupónů, které můžete vyměnit za osm vstupenek na vámi vybraná představení.

Předplatné

2017/18 >>> ABONENTNÍ SKUPINY P1, P2, J, K, L, M, N, R, S, Z, V, VO

108. sezóna

Každé představení
hrájeme ve 4D!

Zažijte to naživo!

Velmi oblíbené jsou také **dárkové poukázky** v hodnotě 200, 300 nebo 500 Kč.

Více informací o výhodnosti jednotlivých typů předplatného i o připravovaných titulech se dozvíte v předprodeji vstupenek za divadlem, v katalogu předplatného nebo v sekci PŘEDPLATNÉ na webu divadla www.vcd.cz.

RaS

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 13. května se s námi premiéroví diváci přenesli na malou německou vísku v poválečném roce 1949, kde se odehrává děj novinky na repertoáru, hry Martina Sperra **LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA**. Text byl sice napsán už v 60. letech minulého století, v současnosti je však díky všudypřítomné uprchlické krizi a s ní spojenému narůstajícímu strachu z neznáma, z jinakosti, z toho, čemu nerozumíme a možná ani nechceme rozumět, pravděpodobně ještě aktuálnější než tehdy.

Napínavé drama režíroval **Filip Nuckolls**, který do hlavních rolí obsadil **Petra Borovce**, **Ludmilu Mecero-dovou** a **Veroniku Mackovou** v alternaci s **Veronikou Malou**, budoucí členkou našeho souboru. Nejen oni dokázali strhnout celé hlediště, které hodinu a půl téměř bez dechu a s napětím sledovalo dění na jevišti. Nová inscenace se sice nezařadí mezi ty odpočinkové, přestože v ní nechybí i špetka humoru, rozhodně však stojí za návštěvu! Po jejím zhlédnutí alespoň zjistíme, zda jsme skutečně tak otevření a tolerantní, jak si o sobě sami myslíme...

RaS

LUDMILA MECERODOVÁ, MARTIN MEJZLÍK, JINDRA JANOUŠKOVÁ, ZDENA BITTLOVÁ, TOMÁŠ LNĚNIČKA A PETR UCHYTIL

FOTO ONDŘEJ BOUŠKA

JEDNOZNAČNÝ ÚSPĚCH SI S RADOSTÍ I ÚLEVOU UŽÍVALI REŽISÉR FILIP NUCKOLLS, PETR BOROVEC I PEPA PEJCHAL.

LÍDU MECERODOVOU NA PREMIÉRU DOPROVODILA JEJÍ DCERA, DRAMATURGYNĚ VČD ANIČKA HLAVÁČKOVÁ.

MARTINA SIKOROVÁ S VERONIKOU MACKOVOU A JEJÍM BRÁŠKOU TOMÁŠEM JAKO NA KLASICKÉ RODINNÉ FOTOGRAFII DO RÁMEČKU.

NA PEPU LÁSKU BYLA PATŘIČNĚ HRDÁ NEJEN JEHO PARTNERKA ELIŠKA DOHNALOVÁ, ALE I KOLEGA LÁDA ŠPÍNĚR.

NA PREMIÉRE NECHYBĚLI ANI AUTOR PŮSOBIVÉ HUDBY ONDŘEJ ŠVANDRÍK A SCÉNOGRAF LUKÁŠ KUCHINKA.

AUTORKA KOSTÝMŮ LUCIE ŠPERLOVÁ SE NECHALA ZVĚČNIT S MARTINEM MEJZLÍKEM.
FOTO JIŘÍ SEJKORA

BAVORSKÉ VDOLEČKY

aneb Plnící se sny PETRA BOROVCÉ

P. BOROVEC S V. MALOU V LOVECKÝCH SCÉNÁCH
Z DOLNÍHO BAVORSKA. FOTO O. BOUŠKA

S PETREM BOROVCEM jsme se sešli v začátku generálkového týdne, který je vždy vrcholem a většinou i nejnáročnějším obdobím před premiérou inscenace – v tomto případě Loveckých scén z Dolního Bavorska, kde Petr hraje hlavní roli Abrama. Pozdě odpoledne, chvíli předtím než Petr jako konceptuální umělec Haulupa vytvořil na jevišti Malé scény Živý obraz, jsme seděli v divadelním klubu a nad kapučínem si povídali o Bavorských vdolečcích (PRACOVNÍ NÁZEV PŘIPRAVOVANÉ INSCENACE – POZN. RED.), průběhu jejich zkoušení, o tom, co může herci hrajícího homosexuála dělat drobné starosti, ale i o Petrově cestě k herectví a jeho nejoblíbenějších rolích.

Co tě napadlo, když sis hru poprvé přečetl?

Měl jsem... ne úplně strach..., ale když jsem zjistil, že já mám hrát gaye, nebylo mi úplně do smíchu. Nic proti homosexuálům nemám, ale když se to má týkat mě...

Ale nakonec ses bál zbytečně.

Ano, brzo jsem se uklidnil, o homosexualitě to skutečně až tolik není... Hrajeme víc o tom, čeho se lidé bojí, o strachu z okolí, z něčeho neznámého. A za roli Abrama jsem vděčný, i když vím, že jako

divák bych se šel na představení podívat maximálně jednou. He-recká zkušenost je to pro mě jistě jedna z nejlepších a nejzajímavějších, co mě kdy v divadle potkala.

Jedno z ústředních témat hry je jinakost, outsiderství... A dalo by se říct, že v tomto smyslu je tvoje nová role Abrama podobná roli Billyho v Mrzákovi inishmanském. Cítil ses ty sám někdy jako outsider? Víš jaké to je? Občas jsem se tak cítil na škole, myslím na DAMU, protože jsem

jako jediný z našeho ročníku neměl gympl. A neměl jsem tím pádem tak široký záběr, co se týká teorie a historie divadla a kultury, takže jsem si někdy připadal trochu mimo dění. Ale samozřejmě postavy, jako jsou Billy nebo teď Abram, se potýkají s úplně jinými problémy, které naštěstí neznám. Proto čerpám spíš z knížek a filmů a z věcí kolem, které vnímám. Například jsem viděl jeden pěkný dánský film na podobné téma, jmenuje se Hon. Kde malá holčička neprávem obviní svého učitele, že ji sexuálně zneužívá, a spustí tím na vesnici nekontrolovatelnou vlnu obav a hysterie.

Jak se na premiéru těší rodiče? Vědí, o co jde?

(SMÍCH) Tatka si vždycky dopředu pročítá texty her, takže ví a směje se mi. Mamčina první otázka byla, jestli se tam budu s někým líbat – jako s nějakým klukem.

Říkám, samozřejmě. Takže řekla, že na to nejede, přece nebude sledovat svého syna, jak se s někým líbá. (SMÍCH) Ale nakonec to překonala i ona a na premiéru se těšil oba dva. Oba mají rádi drama – líbil se jim třeba Konec masopustu – takže myslím, že i Bavorské vdolečky budou dobré.

Text hry jsi měl s sebou i na našem studijním zájezdě v Kyjevě. Jsi tedy skutečně pečlivý a pracovitý, jak se nejčastěji charakterizuje tvé znamení zvěrokruhu?

Aha, Panna, já vím. Ale to je právě něco, čemu já absolutně nerozumím.

Tak například – Panna má ráda systém a pořádek...

Tak to určitě mám! I když to u mě doma často tak nevypadá. Je pravda, že třeba na přípravu rolí se dívám už trošičku jinak než dřív – zodpovědněji. Ale neřekl bych, že je to tím, jaké jsem znamení, ale spíš, že nabírám zkušenosti... Prostě stárnu!

A jak se tedy připravuješ na roli?

Samozřejmě se text učím doma, ale ne pořád, protože mnohem víc se naučím na jevišti díky čtení a díky narážkám ostatních postav. A všiml jsem si, že u mě se hodně věcí dostává na povrch až po několika reprízách. Asi hlavně díky tomu, že se člověk už pak dostane do většího klidu, uvolní se a všechno si tak nějak sedne.

Obligátní otázka – jak se ti pracovalo s režisérem Filipem Nuckollem? Já vím, těžko říct veřejně něco víc, než že dobře... Ale kdybys tušila, že špatně, ani se neptám.

Já bych snad i řekl, kdyby se mi nepracovalo dobře. Ale to se mi stalo v podstatě jen jednou. A i když je pro mě průběh zkoušení, atmosféra na jevišti během přípravy inscenace velmi důležitá a má zásadní vliv na to, s jakým pocitem pak chodím na představení, každá zkušenost, i ta horší, člověka někam posune. Filip, podobně jako

David Šiktanc nebo Brěta Rychlák, umí vytvořit příjemnou atmosféru a v žádném případě není despotickým režisérem. Při práci vychází hlavně z herců – dokáže hodně nechat na lidech, což koresponduje i s tím, že scéna je více méně prázdná, takže je nutné stavět na herectví. Pak je větší pravděpodobnost si na čemkoli vylámat zuby, ale to je na tom paradoxně to krásné. Čím méně balastu kolem, tím je člověk víc obnažený. Je to v podstatě větší zodpovědnost a pro mě velice zajímavá práce, děkuju za ni!

Tohle ale není tvé první setkání s Filipem...

Ne, potkal jsem se s ním už před osmi lety na DAMU, když jsem jako druhák hostoval v DISKu v inscenaci Vévodkyně z Amalfi, kterou on dělal se čtvrtáky (ročník Mily Tichého, který tu byl v angažmá). Měl jsem malinkou roli podržtašky, ale díky tomu, že jsem musel být na zkouškách, jsem poznal způsob jeho práce... Pak jsem se s Filipem setkal, tedy s jeho prací, když režíroval v ústeckém Činoheráku – viděl jsem třeba jeho Klub rváčů, což je moje srdcová knížka a srdcový film.

I když bylo zkoušení příjemné, jak říkáš, našlo se něco, s čím jsi měl problém? Nějaký zádrhel? Zádrhel byl právě v té holé scéně...

Ale jinak, já nevím no... Asi to vášnivě líbaní s Pepou! (SMÍCH) A vlastně i to jsme překonali.

Když jsem se byla podívat na zkoušce, zdálo se mi právě tahle scéna velmi decentní a v podstatě něžná a dojemná.

Vidíš, a původně nás Filip strašil, že bychom si měli skoro ukousnout hlavy! (SMÍCH)

Na serveru ČSFD jsem si o tobě přečetla, cituji: „Několik let po maturitě se mu podařilo splnit si svůj sen, když byl přijat na obor činoherního herectví pražské DAMU.“ Je to opravdu tak?

To tam psal kamarád Honza, majitel videopůjčovny ze Strážnice. Vlastně mě proslavil, takže mu tímto velice děkuji. No, sen... Vždycky jsem chtěl hrát hokej, ale pak to kvůli zranění nešlo. A když jsme řešili střední školu, přihlásil jsem se na brněnskou konzervatoř. Tam mě nevzali, takže jsem šel na oděvní školu ve Strážnici, která mě svým způsobem bavila – tím nemyslím, že by mě úplně bavilo šít, ale bavilo mě to kolem oblečení, a pak taky bylo fajn mít na škole 600 spolužáků. (SMÍCH) Takže jsem tam ty čtyři roky celkem v pohodě vydržel, a dokonce jsem i trochu hrál. V té době vedla ochotnické divadlo ve Strážnici paní Milada Musilová, dnes už je bohužel po smrti, →

P. BOROVEC S. J. LÁSKOU, FOTO O. BOUŠKA

kteřá mě a třeba i Marka a Lukáše Příkazké do souboru v podstatě dotáhla. Po ní převzal divadlo můj kamarád a dnes vynikající filmař Ondřej Hudeček – za studentský film získal Českého lva! Po maturitě jsem se dva roky po sobě zkoušel dostat na JAMU do Brna. A pak už jsem to vlastně vzdal. Nakonec mě donutil tatka, takže jsem si dal přihlášku do Prahy na DAMU, kde to vyšlo. Takže ano, byl to sen, ke kterému vedla docela dlouhá cesta.

A dnes jsi jeden z nejvýtějších herců Východočeského divadla, které bylo a je tvým prvním angažmá.

Jo, to asi jsem, ale teď už to přebírá kolegyně Ondrušková. (SMÍCH) Já mám „jen“ 175 představení ročně. Už to není, co to bývalo! (SMÍCH) Je toho dost, ale zvykl jsem si a je to fajn. Dokonce stíhám i jiné věci! Třeba jízdu na kole nebo po představení posedět s nima... DO KLUBU VCHÁZÍ LÁDĚ SPINER S VIDITELNÝMI SRÁMY NA ČELE A PAŽI. Ale! Taky stíháš jízdu na kole?! LÁDĚ: Ale ne... Včera jsem šrouboval čerpadlo k bazénu u tchána. Má tam brídlicovou zeď...

Petře, závěrem, kterou ze svých současných inscenací máš nejraději?

Tak nevadí mi třeba Bílá nemoc – první půlka a pak na shledanou. (SMÍCH) Nebo Kráska a zvíře, to je další představení, které mám moc rád. (TAM PETR NEHRAJE VŮBEC – POZN. RED.) Ne vážně... Jednoznačně živý obraz a Konec Masopustu. A teď ty Bavorské vdolečky, to mě bude určitě bavit moc. Na těch je obzvlášť příjemné, že mají hodinu a půl bez pauzy!

Věřím, že Lovecké scény z Dolního Bavorska budou stejně tak bavit i naše diváky, a snad nejen svou přívětivou délkou. Petře, děkuji za rozhovor a ZLOM VAŽ!
AnH

KONČÍ KONEC MASOPUSTU

Vynikající český dramatik, básník a překladatel Josef Topol (1. dubna 1935 – 15. června 2015), rodák z Poříčí nad Sázavou a bytostný znalec českého venkova, napsal toto mimořádně poetické, a zároveň jadrné zemité drama v roce 1962. Ve Východočeském divadle bylo uvedeno rok poté v režii Jaroslava Novotného a Heleny Glancové a hráli ho herci, kteří nemohou upadnout v zapomnutí – Anna Ferencová, Eliška Kučařová, Bohumila Dolejšová, Josef Somr, Pavel Landovský, Petr Skála, Vladimír Ptáček, Alexej Gsöllhofer a další. V normalizačních letech bylo jméno Josefa Topola takzvané „na indexu“, a tak se jeho hry (Hlasy ptáků, Stěhování duší, Hodina lásky, Kočka na kolejkách...) vrátily na české scény až roku 1989. **Konec masopustu** byl od té doby inscenován v řadě českých divadel a je zjevně autorovou nejúspěšnější hrou.

Současná inscenace **Konce masopustu** na pardubickém jevišti měla premiéru 27. února 2016. Autor se jí bohužel nedočkal, ale o přípravách inscenace věděl a tvůrci ho ještě stihli potěšit osobní návštěvou krátce před tím, než se musel uchýlit do nemocnice, odkud se již nevrátil. Hru u nás režíroval Břetislav Rychlík, jenž byl autorovým osobním přítelem a natočil s ním televizní cyklus Zblízka, který se skutečně zblízka dotýká výjimečné tvorby Josefa Topola a jeho působení v legendárním Divadle za branou. **Derníera Konce masopustu** – 21. června v Městském divadle (JEŠTĚ NÁS VŠAK ČEKÁJÍ DVĚ REPRIZY NA PODZIM – DOPOLEDNÍ PRO STUDENTY A NA ZÁJEZDĚ V DIVADLE V DLOUHÉ – POZN. RED.) – bude 27. reprízou a koná se přesně 16 měsíců od premiéry. Na tak krásnou hru a inscenaci smutně krátký život. Na tak složité drama úctyhodný život. Děkuje všem divákům, kteří **Konec masopustu** prožili s námi. JaP

J. ONDRUŠKOVÁ A J. PEJCHAL
V KONCI MASOPUSTU, FOTO J. FAUKNER

POHÁDKOVÉ PŘEDPLATNÉ

KVALITNÍ ZÁBAVA PRO VAŠE DĚTI

Východočeské divadlo se dlouhodobě snaží přivádět do hlediště děti od nejútlejšího věku, neboť to budou právě ony, které až dorostou, budou brát návštěvu divadla jako přirozenou součást svých životů. Alespoň v to doufáme! A proto i v příští sezóně otevřeme oblíbené **POHÁDKOVÉ ABONMÁ**, které znovu nabídne čtyři nové pohádky. Vstupenky na ně bude samozřejmě možné zakoupit i jednotlivě později během sezóny, předplatné je však cenově výhodnější. Hracími pohádkovými dny budou tradičně neděle od 15.00 hodin (Pn) a pondělí od 17.00 hodin (Pp).

Pohádkový předplatitelský cyklus v sezóně 2017/18 zahájí inscenace **O princezně, která ráčkovala** zlínského Divadla Scéna. Napraví syn chůvy rozmazlenou princeznu v království, kde všichni ráčkují, protože to princezna považuje za znak urozenosti a vznešenosti?

Následovat bude dramatizace animovaného televizního seriálu **Jája a Pája** v podání herců Divadla Radost Brno. Děti jistě pobaví každodenní dobrodružné příběhy vysloužilého námořníka dědy Lebedy a jeho vnuků, do jejichž příběhů se zapojí i zpívající a hrající hasiči Fanda a Láďa, sousedka Mráčková či dědův papoušek.

Třetím titulem bude muzikálová pohádka **Kocourek Modroočko** ostravského Divadla loutek. Příhody kočičího kluka a jiných chlupatých čtvernožců pocházejí z oblíbené dětské knížky, z níž čerpá i její divadelní podoba, která je protkána písničkami Marka Ebena.

Předplatné pak uzavře pohádka na motivy známých příběhů o džungli od Rudyarda Kiplinga **Sluně aneb Proč mají sloni dlouhé choboty**, kterou odehraje soubor Divadla Lampion Kladno. Děj se odehrává v době, kdy ještě sloni neměli choboty – místo nich jim uprostřed obličeje trčela taková divná bambule, skoro jako klaunům. A tu právě malé zvědavé sluně strkalo, kam nemělo...

„I v další sezóně potěšíme naše dětské diváky čtyřmi krásnými pohádkami. Pohádka O princezně, která ráčkovala, je spíše minimuzikálem, v němž si připomeneme notoricky známé písničky z filmového zpracování této předlohy. S pohádkou Jája a Pája přijede Divadlo Radost, jehož hostování v rámci našeho předplatného se stává již tradicí. Ředitel, režisér i hudebník Vlastimil Peška už po několika let fascinuje dětské duše svými nádhernými inscenacemi s výraznou hudební složkou, které oplývají obrovskou tvůrčí invencí a nezapomenutelnými hereckými výkony. Kocourek Modroočko zazpívá spolu se svými kočičími přáteli v doprovodu živé kapely krásné písničky z pera Marka Ebena, s touto pohádkou k nám zavítá nováček v našem předplatném – ostravské Divadlo loutek. Cyklus předplatného uzavře příběh o nezbedném sluněti, pohádka, která je velkou podívanou díky nádherným kostýmům a maskám zvířátek z džungle. Velmi si přeji, aby se divadlo pro vás a vaše děti stalo místem, kam se budete společně rádi vracet za silnými kulturními zážitky,“ říká manažerka dovozu a pronájmů Lucie Kopecká.

Prodej Pohádkového abonmá byl již zahájen, stávajícím majitelům předplatného místa rezervujeme do pátku 15. září. První představení tohoto cyklu se uskuteční 29. a 30. října. Předplatné lze zakoupit nejen v předprodeji divadla, ale i on-line v sekci **PŘEDPLATNÉ** na www.vcd.cz. RaS

KOCOUREK MODROOČKO

O PRINCEZNĚ, KTERÁ RÁČKOVALA

POSLEDNÍ DÍL POŘADU BEZ NÁPOVĚDY

tentokrát s Radkem Žákem, Josefem Pejchalem a Janem Musilem

MALÁ SCÉNA SE PŘI POŘADU BEZ NÁPOVĚDY MĚNÍ NA LITERÁRNÍ KAVÁRNU, FOTO J. SEJKOPKA

Za dvacet let svého působení ve Východočeském divadle jsem se asi stala pamětníkem, protože ač jsou všichni tři hosté mého posledního **BEZ NÁPOVĚDY** už dlouholetí členové divadla, přesto si pamatují jejich příchody.

RADKA ŽÁKA znám z našeho prvního společného angažmá v Moravském divadle Olomouc. Oba jsme to divadlo měli jako svou první štaci – Radek po absolvování Pražské konzervatoře, já po DAMU. Potkali jsme se při dvou inscenacích, které jsem režírovala – Radek hrál Silvia ve Sluhovi dvou pánů a pak Prince v Popelce. Ano, je to už opravdu dávno. Poté se naše cesty rozdělily, Radek působil v Českých Budějovicích, abychom se opět potkali v Pardubicích. Velmi dobře si pamatuji jeho první velké role – Duvala v Dámě s kaméliemi nebo Flopa v jedinečném projektu Cvoci, tolik nepodobnému všemu, co se tehdy tady hrálo. Později

Ellinga z hry Elling a Kjell aneb Chvála bláznovství a Trigorina z Racka. Budeme si spolu povídat nejen o pěkných hereckých příležitostech, ale i o jeho režisérských počinech. Na Malé scéně ve dvorě realizoval několik her, naposledy v rámci cyklu INprojekty Povolání Heather Roseové, a zcela jistě další nosí v hlavě. Tak jsem moc zvědavá, co nám ze svých snů či plánů prozradí.

Na **HONZU MUSILA** jsme se kdysi jeli podívat do Moravského divadla Olomouc, kde hrál v Pokrevních bratrech. Hned nato dostal nabídku na angažmá do Pardubic. A jak to už u divadla bývá, mladý herec hraje téměř ve všech inscenacích,

a tak ani Honza nestál v koutě a dlouho se nezastavil. Hrál v mnoha hrách menší, střední i velké role, za všechny bych jmenovala Radúze v Radúzovi a Mahuleně, Petera v Čistírně, v níž mě překvapil svými téměř „dábelskými“ pohybovými kreacemi a především pády, nebo Nikolu v Baladě pro banditu. S Martinou Sikarovou a Josefem Pejchalem vytvořili trojici hlavních postav v muzikálu Zpívání v dešti. A ačkoliv nevypadá, že tanec je jeho doménou či hlavním koníčkem, dlouhé týdny se věnoval stepu právě pro onu roli. Co mě však na Honzovi nejvíce zajímá, a byla bych ráda, aby se to dověděli i diváci, jsou jeho filmové ambice i realizace. Jako autor a režisér je už podepsán pod několika menšími útvary. Jsem zvědavá na jeho další nápady.

PEPA PEJCHAL, absolvent

Pražské konzervatoře, má s Radkem a Honzou společné krátké angažmá v Moravském divadle Olomouc. Ano, všichni čtyři jsme tímto divadlem prošli a už více než desetiletí jsme v Pardubicích. Pepa začínal jako klasický příklad princů a romantických hrdinů. Během posledních let se však přebral do jiného druhu postav, k charakterním, nejednoznačným, někdy problematickým hrdinům. Takže má na svém kontě vedle Janíka z muzikálu Malované na skle, Prince Radovana z Princezny se zlatou hvězdou na čele, také Zákazníka ze hry Pokusná královci, Henriho z Tříkrát život a několik

„divných pavouků“ – třeba Volkera z poslední inscenace našeho souboru Lovecké scény z Dolního Bavorska. Hraje divadlo, někdy zpívá s kapelou, moderuje, vychovává dvě děti a má spoustu zájmů. Věřím, že jeho vyprávění bude diváky zajímat.

Co však nejvíc zajímá v tuto chvíli mě, je to, čím pohostíme diváky. Nejsem si totiž jistá, že by byli Radek, Honza či Pepa známí svými gastronomickými pokusy... Ale třeba ano. Ráda se nechám překvapit.

5. června si budu naposledy povídat s našimi herci a publikem, které nám bylo po celou dobu uvádění pořadu **Bez nápodoby**

věrné a vytrvalé. Jsem moc ráda, že si diváci našli cestu na Malou scénu ve dvoře a oblíbili si tento formát. Všimla jsem si, že chodili opakovaně, sedli si ke stolkům, koupili si skleničku vína či lahvinku sektu, brambůrky, poslouchali naše vyprávění, bavili se, kladli otázky, ochutnali pohoštění, pochválili naše kuchařské umění a udělali si hezký večer. Musím říct, že ho udělali hezký i nám. Herci, nastavení denně hrát role, se uvolnili, nic nepředstírali a také si užívali toto netradiční posezení. Budu moc ráda, když taková netradiční setkání budou pokračovat v jakékoliv formě dál.

JaU

Otázky Marcela Prousta

Výslechu Marcela Prousta se podrobil (zcela dobrovolně pochopitelně!) a na otázky odpovídal (zcela asertivně) i **RADEK ŽÁK**, kterého nyní můžete na jevišti vidět třeba jako Barona Krüga v Čapkově Bílé nemoci. Čas od času na sebe bere také roli režiséra, a tak se stalo, že jsme spolu před nedávnem pracovali na inscenaci kanadské hry v rámci našeho cyklu INprojekty, který uvádíme na Malé scéně. AnH

Čeho si nejvíce ceníš u přátel?

Intelligence. Snad vám nebude vadit, když já zůstanu u vykání, pane Prouste.

Nemám ani fiktivní hrdinku, pane Marceli.

Jaká je tvá oblíbená činnost?

Spánek.

Pro které chyby máš největší pochopení?

Jak u koho...

Z čeho máš největší strach?

Z grizzyloho.

Kdo je tvým největším fiktivním hrdinou?

Nemám fiktivního hrdinu.

Jaká vlastnost ti na sobě nejvíc vadí?

Jak kdy...

A kdo je tvou největší fiktivní hrdinkou?

Jakou vlastnost nejvíc odsuzuješ u druhých?

Neodsuzuju vlastnosti, ale jednání.

Kde bys nejraději žil?

Kde nic nekvete, jsem alergik.

Tvůj nejoblíbenější hudební skladatel?

Skladatele vysloveně nemám. Písníkář Karel Kryl.

Tvůj nejoblíbenější spisovatel?

Těch je víc. Začalo to Stendhalem.

Jaká je tvoje nejvýraznější vlastnost?

Žlučovitost.

Kdo jsou tví hrdinové v reálném životě?

Mašíňové, Václav Havel, Alexandr Postler.

Jakou historickou osobnost nejvíc obdivuješ?

To je nasnadě. Pane Prouste?!

Která reforma ve světové historii podle tebe změnila svět?

Je jich určitě víc, záleží i na kontinentu. Vynález knihtisku není reforma, ale tak jste tu otázku myslel, ne?

Jak si představuješ dokonalé štěstí?

Nepředstavuju. →

COBY KRÜG V BÍLÉ NEMOCI, FOTO J. FAUKNER

Čeho si nejvíc ceníš u mužů?

Občas vám, pane Prouste, nerozumím.

Čeho si nejvíc ceníš u žen?

Dobrá. U lidí si nejvíce vážím rozhledu, klidu, pokory.

Jaký je tvůj nejoblíbenější pták?

Mám tři: havran, vrabec, harpyje.

Nejoblíbenější barva a květina?

Barva modrá, barevná kombinace červeno-bílá. Květinu nemám.

Jakou vlastnost máš na sobě nejradši?

Nekladu si tuto otázku. Jakou vy?

Která historická postava je podle tebe nejdopudivější?

Je jich víc, ale hodně nahore je určitě Stalin.

JAKO VYSLOUŽILEC HUML V HEJ, MISTŘE!, FOTO J. FAUKNER

Kdybys nebyl sebou, kým bys chtěl být?

Kdybys nebyl, tak bych nebyl.

Co ti vadí ze všeho nejvíc?

Omezenost.

Jak bys chtěl zemřít?

Nenápadně.

Jaký je momentální stav tvé mysli?

Pracovní.

Co je podle tebe nejhorší utrpení?

Nevím.

Jaká jsou tvá oblíbená jména?

Jaroslav, Berta.

Nejoblíbenější jídlo a pití?

Hnětýnky a voda.

Jaké je tvoje motto?

Možná byste chtěl slyšet nějakou větu z vašeho Hledání ztraceného času, ale já to nečetl. Promiňte. Takže asi motto nemám.

V ROLI MONTANA S T. LNĚNČKOU V OTHELLOVI, FOTO J. FAUKNER

S ALUKOVEM DO BAZÉNU I DO DIVADLA

Konečně jsou tu zase letní měsíce! Sice se s divadlem na čas rozloučíme, ale zasloužený prázdninový odpočinek je nezbytnou nutností nejen pro vás, diváky, abychom vám nezevedněli, ale především pro herce k načerpání nové energie. A nabírat novou sílu můžeme v létě třeba u bazénu, ve vířivce či na terase, o jejichž zastřešení se stará společnost ALUKOV, která dlouhodobě podporuje Východočeské divadlo. Díky ní tedy můžete nejen v klidu relaxovat u bazénu, ale zároveň se i příjemně bavit v našem divadle. Tradiční českou společnost ALUKOV blíže představí její marketingový ředitel ZDENĚK KOHÁK, jehož jsme požádali o krátký předprázdninový rozhovor.

Pane Koháku, můžete nás nejprve blíže seznámit s vaší společností?

Společnost Alukov má za sebou hezkých 22 let, takže nám už docela dospěla a hlavně zdomácněla. Jsme ryze českou společností a pocházíme z obce Orel u Chrudimi. Dosud je zde hlavní výroba. Jsme specialisté na zastřešování bazénů, teras a vířivých van. Máme 350 zaměstnanců a vyrábíme každoročně více než 3 000 zastřešení na míru. Zastřešením teras jsme dali jméno – CORSO. Tím jsme téměř vytvořili nové odvětví průmyslu. Přinášíme lidem radost, pohodlí a bezpečí na jejich zahrady a terasy. Zkrátka dotváříme domov...

Firma Alukov expandovala i za hranice České republiky. Kde všude máte zastoupení a jak se vám v zahraničí daří?

Daří se nám dobře. Naše výrobky si kupují lidé na celém světě, proto jsou naše zastoupení nebo spolupracující firmy systematicky rozmístěné na všech světadílech – mimo Antarktidy, tedy zatím. Zastřešení vyrábíme v šesti výrobních závodech, které jsou v Čechách, Slovensku, Maďarsku, Rusku a také v Indii.

Od roku 2012 je Alukov významným partnerem Východočeského divadla. Proč jste se rozhodli podporovat právě pardubické herce?

Naše společnost staví na silných základech, tíhneme k tradici a vlastenectví. Proto chápeme českou kulturu a divadlo zvláště jako něco, co zachovává a kultivuje v lidech to dobré, dokáže ulevit, když je třeba, nebo pobavit. Divadlo s námi bylo v dobách dobrých i špatných, dokáže dělat legraci a bavit lidi, dokáže dojmout, vyjádřit neotřelou formou politické názory a dobu, ale zvládne i vážná témata a klasiku. Dokáže šířit myšlenky a zanechává v lidských myslích i srdcích hlubokou brázdou nebo vede jen k zamyšlení. Ale hlavně zachovává něco pro další generace. V tom je nám divadlo velmi blízké. Je stejně variabilní jako naše zastřešení, dalo by se s nadsázkou říct. A pardubičtí herci patřili a patří stále k nejlepším ve svém oboru. Herectví není pomíjivý obor, jsme pardubičtí patrioti a rádi podpoříme odkaz budoucím generacím v podobě prken, co znamenají svět.

Alukov stejně jako divadlo zpřijemňuje lidem chvíle volna. Jak vy sám po práci relaxujete?

Rád sportuji, mám rád kulturu. Od všeho tak vyváženě. Na co je čas a k čemu je příležitost. Něco je plánované a něco spontánní. Mám ale také dvě malé děti a těm chci také věnovat svůj čas. Asi to zní zvláštně, ale uvědomil jsem si, že rychle odrostou, a když neproniknu do jejich dětských srdcí teď, v pubertě už to nejspíš nedohoním. A funguje to i opačně, takže bych to nechtěl prošívnout.

Červnové víkendy jsou pro pardubické divadlo ve znamení hraní na Kunětické hoře. Máte rád představení pod širým nebem?

To mám, kdykoli si rád vzpomenu na skvělé krumlovské letní divadlo, Shakespearovské slavnosti na Pražském hradě. Ale viděl jsem také představení pod plzeňským nebem nebo na Vyšehradě. Je jich mnoho dalších a jsou i ve stejné krásných sceneriích. Kunětická hora patří k jednom z nich. Doufám, že na nějaké představení ještě dostanu lístek. Červen je již za dveřmi.

Děkuji vám za rozhovor a společnosti ALUKOV za štědrou podporu.

RaS

Z. KOHÁK

BUĎ LÁSKA! *

ANEB PRVNÍ MÁJ V KYJEVĚ

Rok se s rokem sešel a my se po loňské návštěvě Říma vydali na další studijní cestu, tentokrát do ukrajinského hlavního města Kyjev. Plán byl opět stejný jako vždy – prozkoumat současnou nabídku divadel, ale také poznat město, nasávat atmosféru a tentokrát navíc i znovu se setkat s herci Národního akademického dramatického divadla Ivana Franka, kteří v našem divadle na podzim hostovali s Havlovou Asanací. Tu v Kyjevě režíroval Břetislav Rychlík (ve VCD režíroval Topolův Konec masopustu) a je tedy nasnadě, že využil příležitosti a jel se podívat do Kyjeva s námi. Rozhodně jsme nelitovali, protože nám byl skutečně skvělým průvodcem nejen po nejzajímavějších koutech města a divadlech, ale i po restauracích. Tentokrát jsme se měli opravdu jako v bavlnce velkým dílem i proto, že o nás pečovalo skvěle fungující České centrum v čele s Lucií Řehoříkovou. K naší velké radosti se od nás téměř nehula Maryna Kozak, studentka herecké vysoké školy, která nám ochotně pomáhala a radila, s čím bylo třeba.

Sobotní odpolední setkání s herci a zaměstnanci Českého centra v restauraci uprostřed parku na břehu Dněpru bylo nezapomenutelné! Myslím, že v tu chvíli každý z nás pustil z hlavy všechny starosti a jen si užíval skvělé společnosti, slunce a vynikajícího ukrajinského jídla. Ale bylo i nad čím přemýšlet. I když se to na první pohled nezdálo, přijeli jsme do země, která je ve válce, což nám v ulicích připomínaly „reklamy“ lákající mladé muže do armády, a především samo Náměstí nezávislosti neboli Majdan v srdci ukrajinské metropole, které

se mnohokrát stalo ohniskem demonstrací a kde umírali lidé. A to skutečně nebylo možné opomenout, když jste každý den cestou z nebo do hotelu museli několikrát projít podél stovky fotografií lidí, kteří zde před třemi lety zahynuli. Nebo si jen tak jdete po Chřešchatku, hlavní kyjevské třídě, s vynikající kávičkou v ruce, míjíte stánky, nabízející obrázkový toaletní papír s Putinem a další suvenýry, a všimnete si nenápadného pomníčku na domě, kde se píše, že právě zde se v roce 1968 na protest proti okupaci Ukrajiny a vpádu ruských

vojsk do Československa upálil čtyřicetiletý muž Vasyl Makuch. Nyní ale ve městě doznívaly oslavy Velikonoc a na Náměstí nezávislosti a Chřešchatku vrcholily přípravy na prvomájové oslavy a na toužebně očekávanou hudební soutěž Eurovize.

Jít v jakékoli cizí zemi, jejíž jazyk neovládáte, do divadla, je vždy trochu risk. Často máte možnost vybrat si nějaký z klasických titulů, který dobře znáte, ale mnohdy bývá lákavější vybrat si něco, o čem dopředu nevíte zhora nic. Takhle se většina z nás vydala hned první den, tedy v pátek, metrem na periferii města do haly staré továrny, kde jsme viděli kulturní představení **Psí bouda** režiséra Vlada Trojického. I když jsme nerozuměli textu, okouzli nás zpěv mladých herců a také energie, kterou dokázali svým představením o osudu člověka v totalitě předat publiku. Zaujala nás také osobitá scénografie – první polovina představení se odehrávala ve velké kovové kleci, na níž seděla část diváků (včetně několika odvážných z nás), herci byli uvnitř klece, jakoby ve vězení.

V druhé části představení si herci s publikem vyměnili pozice. Zatímco oni nám dupali nad hlavou, my jsme se tísnili v kleci, kde se nedalo ani postavit.

Další večer jsme se ocitli v naprosto odlišném divadelním světě, když se část z nás rozhodla přijmout pozvání herců národního divadla a zašli jsme na ukrajinskou klasiku z konce 19. století s názvem

Kajdaševova rodina (Ivan Nečuj-Levyckij). Divadlo s osmi sty místy bylo vyprodané a herci v krojích a realistických dekoracích, které vytvářely prostředí ukrajinské vesnice, byli odměňováni potlesky na otevřené scéně a na konci dokonce bouřlivým potleskem vestoje. Jak jsme se později dozvěděli, představení se hraje 10 let a má přes 200 repríz. Poslední den jsme se vydali na malou scénu národního divadla (tentokrát v menšině, většina se šla podívat na Shakespearovo **Zkrocení zlé ženy** na velkou scénu), kde jsme viděli **Bludného Holandana** – adaptaci postmoderního satirického románu Chucka Palahniuka s původním názvem Program pro přeživší (Survivor) – podle všeho kritiku konzumní společnosti a jejích manipulativních médií. Já osobně jsem nerozuměla skoro ničemu (a možná bych na tom byla stejně, i kdybych měla perfektně ukrajinsky), ale přesto jsem se nenudila, byla jsem nadšená nejen z hereckých výkonů, ale i z jednoduché a funkční scénografie, doplněné špičkovou projekcí a light designem.

I když se to zdá nemožné, či spíše se to zpočátku mnohým z nás nemožné zdálo, Kyjev nemůže člověku jinak než ucarovat. I proto jsem požádala kolegy, aby se také podělili o své zážitky:

Martina Sikorová: Bylo to moc hezké. Viděla jsem tři představení, dvě se mi líbila více, třetí jsem brala jako inspiraci pro to, jak důležité je být na jevišti konkrétní... Velice mě překvapilo, jak je Kyjev krásné

město, nečekala jsem to. A pak ještě poslední věc – bylo velmi inspirující vidět a uvědomit si, jak hezky se mám... Bydleli jsme v hotelu, z něhož se před třemi lety střídalo do lidí... Díky, díky.

Jindra Janoušková: Z Kyjeva jsem byla nadšená. Odlétali jsme z uplakaného Česka a přivítalo nás prosluněné město plné nádherných kostelů, přírodních parků a zajímavých divadel. Měla jsem štěstí na výběr představení, uchvátilo mě především představení studentů 5. ročníku divadelní fakulty. Odpoledne strávené v parku s kolegy herci národního divadla, které jsme znali již z Česka, bylo nezapomenutelné. Připadala jsem si jako bych se dívala na film od Felliniho. Představte si krásný přírodní park, kde je pod stromy betonový parket, kde hraje hudba s kazetáku. Starší ženy tančí společenské tance buď spolu v páru, nebo s muži. Kousek od parketu je nádherná písčová pláž a na druhé straně koliba, kde jsme my. Byl to silný zážitek. Na tento studijní zájezd budu dlouho vzpomínat.

Josef Láška: Do Kyjeva jsem odjížděl s mírným strachem... Nevěděl jsem, co čekat. Byl jsem naočkovaný řečmi o tom, jak je tam nebezpečno atd. Hned první den veškerý strach opadnul. Lidé byli pohostinní a milí. Divadlo mě nijak moc nenadchlo, nemůžu říct, že by bylo špatné, jen mi nebylo blízké. Ale zábavy jsem si i tak užil dost. Víc bych asi nepsal...

Jana Ondrušková: Připadala jsem si v Kyjevě jako doma. Bylo to mimo jiné i díky pohostinnosti herců místního národního divadla. V Kyjevě cítíte, jak Ukrajinci touží po svobodném světě. Dokazují to vřelým chováním. Během hovoru volně přecházejí z mluvy do zpěvu a hospodou zní krásné vícehlásé lidové písně. Na ulicích ale i přes prvomájové veselí cítíte smutek. Fotografie padlých lidí na Majdanu, muzeum hladomoru... Z toho mě

mrazilo. Doufám ale, že jsem tam nebyla naposledy.

Ludmila Mecerodová: Překvapilo mě, že Kyjev je tak pěkné a zajímavé město – všude plno zeleně, nečekaně dobré jídlo... Ráda bych se tam ještě někdy podívala, abych viděla víc. Ačkoli díky našemu „průvodci“ Brětovi Rychlíkovi jsem viděla i ochutnala hodně – například ochutnávka tzv. Chrenovuchy ve stylové židovské hospůdce byla senzační!

Romana a Jiří Kalužní: Kyjev absolutně předčil naše očekávání! Nádherné město plné rozkvétajících kaštanů, velké písčité pláže na březích Dněpru, skvělé jídlo. Největší zážitek: odpolední tančírna v parku – pohled na postarší tančící páry jak vystřižené z Felliniho filmu.

Petr Borovec: Je mi trapně, ale velkou část našeho studijního zájezdu jsem strávil v soukromí, kdy jsem se trošku připravoval na premiéru Loveckých scén. Každopádně mě Kyjev mile překvapil. Lidé, atmosféra a vůbec celé město. Poprvé jsem vyjel na náš studijní cestu, a i když mě místní divadlo moc neoslovilo, byl jsem z celého průběhu nadšený.

Jana Uherová: Kyjev byl pro mne po všech stránkách jedno velké překvapení – nad očekávání pozitivní a radostné. Město je plné zeleně, s živou atmosférou a všudy přítomným zvelebováním. Nevím, co jsem vlastně čekala – policisty v ulicích, ve vzduchu závan války a nesvobodné lidi? Všechno bylo jinak. Když jsme přijeli, v centru, kde jsme bydleli, byla dopravní špička a neuvěřitelná zácpa. V Římě by řidiči neustále troubili a v Praze vyslovili miliony sprostých slov – tady to všechno brali s klidem, ostatně co jiného se s tím dá dělat. Moc milí lidé z Českého centra a herci národního divadla, skvělé jídlo, výborná káva a několik zajímavých divadelních představení – to byly mé největší zážitky. AnH

* MŮŽE MÍT V NAŠEM KONTEXTU DOKONCE TŘI VÝZNAMY. PRVNÍ JE EVIDENTNÍ – LÁSKA TO TOTIŽ BYLA! DRUHÝ JE TEN PŮVODNÍ – UKRAJINSKY „PROŠÍM“. A TŘETÍ JE PEPA LÁSKA, KTERÝ ČAS OD ČASU RADOSTNĚ VYKŘIKOVAL „BUĎ JÁ!“

POPRVÉ V ČECHÁCH UVEDEME MUZIKÁL

Shrek

Po téměř ročním jednání s americkou agenturou jsme získali licenci k uvádění celosvětově úspěšného muzikálu SHREK. Výhradní právo pro Českou republiku autoři poskytli na tři roky, smlouva však navíc umožňuje i deset představení ročně na Slovensku. Vychoďské divadlo ve spolupráci s agenturou Musical Production představí muzikál na turné po celé republice, v divadle Hybernía a samozřejmě i na pardubických divadelních prknech, kde se uskuteční slavnostní premiéra a několik repríz. První uvedení před diváky je naplánováno na jaro 2018, zároveň se rozjede i promo tour po republice, kterou odstartuje představení 28. dubna v Plzni.

Autorem libreta a neuvěřitelně vtipných textů písní, kterých muzikál podle populárního animovaného filmu společnosti DreamWorks nabídně hned dvacet, je **David Lindsay-Abaire**, chytlavá hudba je z dílny **Jeanine Tesori**. Překladu pro českou produkci se chopil **Martin Fahrner**, bývalý dramaturg našeho divadla, který muzikál i objevil. Režie se ujme **Roman Štolpa**, v Pardubicích známý svými režii diváky

oblíbených muzikálů Sugar a Donaha!, jenž má lví podíl na získání autorských práv. Scénu navrhne **Martin Cerný**, kostýmy vytvoří **Lucie Ulíková** a choreografii připraví **Lucie Holánková**. Celá výprava bude vyrobena v našich dekoracích dílnách a krejčovně.

Rodinný komediální muzikál v originále **Shrek the Musical** měl premiéru v roce 2008 na newyorské Broadwayi, odkud se

velmi rychle rozšířil na jeviště po celém světě, hrál se nejen v Severní a Jižní Americe, ale i v Evropě a Asii. Legendární broadwayské provedení pod režijní taktovkou **Jasona Moorea** bylo navrženo na osm cen Tony, včetně hlavní ceny pro nejlepší muzikál. Nakonec proměnilo jedinou nominaci – za nejlepší kostýmy. Avšak vzápětí při udělení cen Drama Desk Award muzikál získal hned tři ocenění, mimo jiné za herecký výkon **Briana d'Arcy Jamesa**, jenž ztvárnil Shreka.

Děj muzikálu vychází z prvního dílu filmové série o Shrekovi. Kromě Fiony a dobráckého zlobra Shreka se můžete těšit na setkání s dalšími známými postavami, jako jsou například upovídaný Osel, záhudný Lord Farquaad, Perníček, zamilovaná Dračice, Pinocchio či Tři prasátka.

Kompletní obsazení české verze Shreka ještě není dokončeno, probíhat budou konkurzy, vybrané herce pak musí odsouhlasit americká produkce, několik jmen však můžeme prozradit již dnes – v roli Shreka se představí **Michal Novotný** či **Jiří Zonyga**, Fionu ztvární **Ivana Jirešová** nebo **Radka Pavlovčinová**, Oslíka přislíbil zahrát **Jan Maxián**, Dračici **Hana Křížková**, Lorda Farquaada **Viktor Dyk** a zlého Vlka pak **Richard Genzer**. V alternacích se objeví i herci našeho souboru, rovněž vybraní z řádného konkurzu.

Hudební čísla doprovodí šestnáctičlenný živý orchestr pod vedením **Františka Štěrbáka**, který se spolu s **Lindou Finkovou** postará i o hudební nastudování. Shrek slibuje velkolepou podívanou ve výpravné muzikálové show, která jistě osloví celou vaši rodinu!

RaS

M. NOVOTNÝ, I. JIREŠOVÁ, H. KRÍŽKOVÁ A R. PAVLOVČINOVÁ NA ÚVODNÍ TISKOVÉ KONFERENCI V PRAŽSKÉM DIVADLE HYBERNIA, FOTO R. JANDA

DĚTSKÝ DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ SE VRACÍ

V neděli 11. června znovu po roce otevřeme naši „divadelní kuchyn“, do které necháme nahlédnout tentokrát nejmladší diváky. Mimořádný **DĚTSKÝ DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ**, v rámci něhož budou mít malí divadelní nadšenci možnost prožít odpoledne plné zábavy a aktivit spojených s kouzelným světem divadla, startuje ve 14.00 hodin. Prohlídky zákulisí budou probíhat po dvaceti minutách, a abychom se všem dětem mohli řádně věnovat, skupinky budou omezené na dvacet osob. Letošní Dětský den otevřených dveří se ponese v duchu pohádkového příběhu lásky **Krása a zvíře**, který v červnu uvádíme na naší letní scéně na **Kunětické hoře**.

První prohlídka je už nyní vyprodaná! Slibujeme však, že se dostane na všechny zájemce.

Cena vstupenky činí 50 Kč.

RaS

PŘEDEVŠÍM CHLAPCE VLONI ZAUJALA MOŽNOST SÁHNOUT SI NA MODERNÍ ZVUKOVOU APARATURU, FOTO T. DOSTÁLOVÁ

„Procházka divadlem bude navozovat dojem, že jdeme na návštěvu do tajemného zámku, kde nás přivítá **Krása** a samozřejmě i **Zvíře**. V průběhu cesty budou děti plnit zajímavé úkoly, za jejichž splnění od nás obdrží malou pozornost. Během tohoto zábavného odpoledne se děti také dozvědí, co pro ně divadlo plánuje na podzim, na které konkrétní pohádky se mohou těšit, pokud si pořídí **Pohádkové předplatné** na nadcházející sezonu,“ láká na jedinečné chvíle v zákulisí divadla **Iva Králová** z obchodního oddělení.

Z organizačních důvodů prosíme o včasné zajištění vstupenek v předprodeji divadla či na webu www.vcd.cz.

KRÁSKU I JOEA UVIDÍ LETOS VÍCE DIVÁKŮ!

Pleněrová představení na Kunětické hoře jsou natolik oblíbená, že jsme zde letos museli (velmi rádi) přidávat dvě představení výpravné pohádky **Kráska a zvíře**. Rychle se však plní i poslední reprízy legendární hudební komedie **Limonádový Joe**, s níž se v magickém prostoru pod hradem 3. června rozloučíme.

Ohromný divácký zájem nás přivedl k myšlence navýšit kapacitu letního amfiteátru. Od prvotního nápadu, který se zdál technicky velmi těžko realizovatelný, jsme však záhy přešli k činům. Hlediště se tedy skutečně rozšíří – zastřeší se zadní ulička za zvukařskou a osvětlovací kabinou, na níž vznikne prostor pro další sedačky.

Každé letošní představení na Kunětické hoře proto bude moci zhlédnout přibližně o sedmdesát diváků více než v předešlých letech. **Přidané vstupenky jsou již v prodeji!**

RaS

LOŇSKÁ PODOBA HLEDIŠTĚ NA KUNĚTICKÉ HOŘE, KTERÉ BUDE LETOS ROZŠÍŘENO!

KDYŽ NĚMÉ TVÁŘE PROMLOUVAJÍ

Kromě dvou velkých a šikovných dětí Adama a Zuzky, která zapsala následující výpověď, mají herec **MARTIN MEJZLÍK** a jeho žena, inspicientka **MARTINA MEJZLÍKOVÁ** velkého a šikovného domácího mazlíčka. A jelikož je Snížek poctivý kocouří kus, vypadá to, že divadelní „košíšky“ (jak by řekl náš největší kočičí milovník Lexa Postler) jsou opět ve vedení!

AnH

Snížek: Ahoj lidstvo. Mé jméno je Snížek, doma mi říkají Sněhu, Sněhulo, dokonce i Filípku (nemám ponětí proč). Do mé milované rodiny jsem se dostal náhodou z ulice, kde jsem byl úplně sám, naštěstí už mám domov, kde mě mají moc rádi. Za těch devět let, co jsem tady, neustále jen spím a jím. Jako malému mi děti doma ošťihaly vousky a trochu chlupů, možná proto jsem lehce retardovaný. Ale i přesto mě mají moc rádi. Občas jedeme na chalupu, kde jsem celý den venku a snažím se ulovit nějakou myš, ale moc mi to nejde, protože nemám skoro žádné zuby. Když se řekne, že jedeme zpátky domů, protestuji a neproběhnu, ani když se jedná o jídlo. A to se dívám i sám sobě! Na chalupě to mám rád, protože když jsem dlouho doma, nudím se, a proto neustále otravuji všechny kolem sebe. Ale i doma se mám dobře a radši si nestěžuji.

ZAHRADY

TAĀNY LUDVÍKOVÉ DĚDOURKOVÉ

Výstavní prostor ve foyer na konci sezóny rozjasní díla výtvarnice **TAĀNY LUDVÍKOVÉ DĚDOURKOVÉ**, která se do naší divadelní galerie vrací po sedmi letech. Tentokrát zde však představí nejen své imaginativní obrazy, ale i působivé malované hodiny. Vernisáž výstavy se uskuteční 24. června před premiérou *Rasputina*, prohlédnout si ji pak budete moci i na počátku příští divadelní sezóny.

Taťana Dědourková, rozená Ludvíková se narodila 7. ledna 1959 v Nymburku. V letech 1974-1978 studovala na Střední umělecko-průmyslové škole v Praze. Od roku 1985 vystavuje nejen doma a v Evropě, ale i v zámorí. Její obrazy jsou zastoupeny v mnoha soukromých sbírkách po celém světě.

Nejčastější inspirací je jí příroda, ale oblíbila si i figurální a abstraktní tvorbu. Obrazy maluje převážně olejem na plátno. Své menší obrazy adjustuje také jako hodiny pod sklo, které však nejsou hodinami v pravém slova smyslu, ale jsou to pohyblivé obrazy, jak si je sama nazvala. V současné

době se zabývá i ruční výrobou panenek.

A protože autorka nerada hovoří sama o sobě, nechala o sobě promluvit akademického malíře Františka Zálabského:

„Taťana Ludvíková je malířka, která si ve své tvorbě jde svou vlastní cestou. Život jí nepřinesl mnoho klidných chvil, a tak není divu, že v obrazech nejčastěji utíká k přírodním motivům. Jsou to především stromy, které harmonizují s jejím duševním rozpoložením. Stromy jako symboly Života. Tiší velikáni, v nichž je skrytá životadárná síla.

Pro vyjádření svých pocitů nejprve využívala techniku tempery, poté zvolila olejomalbu, která jí umožňuje vtělit obrazům širší rozměr a hloubku. Obrazy vyvolávají dojem, že jsou malovány na jeden záta, jako by se autorka bála, že promešká a nestihne zachytit prchavý okamžik přítomnosti. Tomu odpovídá i výrazová forma malby, velmi rychlé a expresní tahy štětcem a špachtlí, které neumožňují dát zobrazovanému objektu přesný obrys a tvar. Tato zdánlivě neurovnaná malba však má svůj vnitřní harmonizující řád.

Obrazy Taťany Ludvíkové v sobě obsahují kouzlo poezie, jakéhosi melancholického smutku s nadějí a vlastně i jistotou, že život jako takový nikdy neumírá a má své věčné, bezčasové pokračování.

Myslím si, že zhlédnutí tvorby Taťany Ludvíkové je pozitivním a obohacujícím přínosem pro každého člověka.“

RaS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 WWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
 JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 466 616 423
 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
 PÁTEK 10:00 - 24:00
 SOBOTA 16:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
 Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
 OPATOVICE

HLAVNÍ PARTNER VČD

 innogy

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

NADACE
 LENKY A ROMANA
 ŠMIDBERSKÝCH

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

Alukov®
 DOTVÁŘÍME DOMOV...

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE

člen skupiny enteria

[jhv - engineering]

LOUDA
 AUTO

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ČERVEN 2017 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. BOROVEC A J. LÁSKA, LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA, FOTO O. BOUŠKA